

τοπόλεμο, θα έβγαλε τα συμπεράσματά του για τη διαφορά ενός λόγου, που η ποιότητά του συναποκομίζει την αξιοπιστία του, και ενός λόγου που η επιχειρηματολογία του εξασθενίζεται από την εμπάθεια.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΟ 1948
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ
ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Τον Απρίλιο του 1948 η Ελλάδα, έχοντας αποκτήσει ισχυρότερο και πλουσιότερο προστάτη, θα προικιστεί γενναιόδωρα με 106.000.000 δολάρια (Σχέδιο Μάρσαλ), προκειμένου να αντιμετωπίσει την ανταρσία. Την 1η Μαΐου του 1948, στο κέντρο της Αθήνας, στην πλατεία Καρύτση, από όργανα της στενής κομμουνιστικής αυτοάμυνας δολοφονείται ο υπουργός Δικαιοσύνης Χρήστος Λαδάς. Συλλαμβάνεται ο φυσικός αυτουργός και ο τσιλιαδός και από τις ομολογίες τους εξαρθρώνεται όλη η σχετική οργάνωση, καταδικάζονται οι ηθικοί αυτουργοί και εκτελούνται. Στις 16 Μαΐου δολοφονείται στη Θεσσαλονίκη ο Αμερικανός δημοσιογράφος Πολκ, που επιδίωκε να πάρει συνέντευξη από τον αρχηγό των ανταρτών Μάρκο [Βαφειάδη]. Οι διωκτικές Αρχές καταλογίζουν την ευθύνη σε άτομα του κομμουνιστικού χώρου, αλλά οι αποδείξεις δεν κρίνονται πειστικές από αντικειμενικούς παρατηρητές. Η υπόθεση έκτοτε παραμένει σκοτεινή, παρά τις προσπάθειες για αναψηλάφηση οι οποίες προσκρούουν στην ένοχη σιωπή των μυστικών υπηρεσιών, που μάλλον έχουν λόγους η υπόθεση να παραμένει στο απυρόβλητο.

Μέσα σε αυτές τις παράλογες και αλλοπρόσαλλες συνθήκες, η Αθήνα φαίνεται, στα μάτια ενός επισκέπτη, να λειτουργεί ως πρωτεύουσα μιας ευνομούμενης πολιτείας. Ίσως επειδή η κυβέρνηση ή μάλλον οι κυβερνήσεις με τους εναλλασσόμενους πρωθυπουργούς (υπό την πίεση εξωτερικών 'υποδείξεων') προσκόμιζαν αποδείξεις ότι λειτουργούσε ομαλά η ελληνική δημοκρατία, προκειμένου να διασκεδάσουν τη 'συκοφαντία' (που εκφράζεται από πολιτικούς μιας ευρύτερης Αριστεράς και από διανοούμενους προσκείμενους) ότι η χώρα είναι φασιστική, όπως την κατάγγελλαν ανενδοίαστα οι λεγόμενες Λαϊκές Δημοκρατίες. Η Αθήνα λάμπει από άπλετο φωτισμό. (Το τί συμβαίνει πέραν της πρωτεύουσας είναι μια άλλη θλιβερή ιστορία.) Η ελευθερία του Τύπου παραμένει αλώβητη και, ακόμη περισσότερο, εκδίδονται έντυπα και περιοδικά χωρίς να απαιτείται έγκριση από τις Υπηρεσίες Ασφαλείας. Τα στρατοδικεία λειτουργούν με ανελέητη σκληρότητα, εκδίδοντας αποφάσεις με συνοπτικές διαδικασίες (ο στρατιωτικός μη-

